

ANDORRANA DE PUBLICACIONS

President: Enric Dolso.

Director General:
Josep Anton Rosell Pujol

EL PERIÒDIC D'ANDORRA

Director: Joan Ramon Baiges.

Subdirector: Enric Guinart Maur.

Gerent: Josep Segura.

Política: Iago Andreu i Marc Rodríguez. **Societat:** Pepa Gallego, Irene Casasayas, Clara Garnica i Eva Arasa. **Esports:** Iván Moure i Rafa Mora. **Cultura i espectacles:** Andrés Luengo i Núria Salvà. **Àrea Monogràfica:** M. Teresa Blanco. **Diagramació:** Biel Rosell, Josep Capell (Sistemes) i Nerea Moreno. **Fotomecànica:** Pako Temprado. **Fotografia:** Tony Lara i Ona Morante. **Edició:** Marcel Tuyet i Laia Martínez. **ANDORRANA DE PUBLICACIONS** **Director comercial:** Adrià Ledo. **Publicitat:** Pilar Torrenallà, David Aunión, Xavier Farran i Nelly Dedea. **EL PERIÒDIC D'ANDORRA** s'entrega inseparablement amb EL PERIÒDIC DE CATALUNYA. **Cap Àrea Monogràfica:** David Aunión. **Administració:** Nona Muñoz i Alicia Ruiz.

Editorial

Els ciutadans mereixen respecte

El país, o sigui tots els seus ciutadans, es mereix un respecte. Això vol dir un pressupost i no un pressupost que funcioni per dotzenes. El Govern també es mereix la mateixa confiança que van tenir els anteriors, perquè, malgrat tot, ha guanyant les eleccions. La confiança no es demostra trossejant un pressupost per fer política amb comptagotes, sinó amb uns acords que l'Executiu ha d'aconseguir establir per donar estabilitat al país i que l'oposició ha de saber interpretar dins dels límits que li corresponen. No es tracta només de què ofereix qui té l'obligació de fer el primer pas, sinó del que volen donar els altres partits i el que estan disposats a acceptar els grups de pressió.

Hem de partir del fet que la majoria dels problemes del Govern actual eren sobradament coneguts per tots. Aquesta pot ser una de les causes per les quals va

guanyar les eleccions. Ara es demana el que abans no es va exigir. No és joc net. Amb els calaixos buits és difícil establir excessives estratègies. Amb el que ara tenim, només es pot executar una política de supervivència que ajudi els que ho han perdut tot i s'han quedat sense feina i uns plans de futur amb un canvi radical en moltes estructures que alguns volen

QUAN ES TROBEN ELS CALAIXOS BUIT, ÉS DIFÍCIL PLANEJAR ESTRATÈGIES

mantenir, per possibilitar la recuperació dels que han deixat de guanyar el que esperaven i lluiten per mantenir les seves empreses.

Les revisions de les competències de l'Estat, que sempre s'han demanat i mai s'han posat en marxa, necessiten efectivament d'un consens que ha de passar

L'opinió del diari s'expressa només als editorials. Els articulistes hi exposen posicions personals.

per tenir molt clar el concepte d'Estat. El marc tributari, en gran part, precisa fins on es pot arribar, sobretot en els moments actuals, marcats per la pròpia exigència dels estàndards internacionals. Obrir-se o tancar-se, aquesta és l'hamletiana situació. O acabar la feina que es va trobar a mig fer i culminar els deures com cal, o trencar-ho tot i convocar eleccions anticipades que només desitgen aquells que volen tornar a recobrar la cadira perduda. Trossejar en parts el pressupost només pot servir per fer poca cosa i no deixar fer res més. Una llavor que només poden defensar aquells que volen que tot vagi malament perquè a ells els beneficia. Quedi clar que tenim massa assignatures pendents heretades, sobretot a escala internacional, que hem de tancar perquè està en joc el nostre prestigi com a nació.

Si el model actual està esgotat, no és precisament el Govern el que ha de donar únicament la solució, sinó també els que han conduït a la situació actual. Cadascú ha d'assumir la seva responsabilitat. La història recent ens hauria d'ensenyar el que no podem fer, però l'hem transformat en un bonsai al qual li tallem les arrels perquè no creixi. Un disbarat.